

Forslaget til beslutning havde følgende ordlyd:

„Folketinget beslutter at pålægge regeringen omgående såvel i De Forenede Nationer som overfor regeringerne i Amerikas Forenede Stater, England, Frankrig, Sovjetunionen og Kinas Folkerepublik at henstille, at stormagterne gennem forhandling når til enighed om:

1. Forbud mod fremstilling af atom- og brintbomber.
2. Øjeblikkelig tilintetgørelse af alle eksisterende atom- og brintbomber.
3. Forbud mod forberedelse af bakteriologisk krigsførelse.
4. Nedsættelse af rustningerne og rustningsudgifterne.
5. Kontrol med, at forbudene overholdes.
6. Opfordring til stormagterne om at udnytte videnskab og forskning til nyttiggørelse af atomenergien i fredens, genopbygningens og menneskehedens tjeneste.“

Efter at *Aksel Larsen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne havde begrundet forslaget, fremsatte *udenrigsministeren* en udførlig redegørelse for det arbejde, der var gjort i De Forenede Nationer for at nå frem til en løsning af de rejste problemer. Forslaget til beslutning kunne han ikke tiltræde, da det efter hans opfattelse næppe ville gavne fredens sag, om den danske regering „rettede henvendelse til De Forenede Nationer og til stormagterne om gennem forhandling at nå til enighed om de i det kommunistiske forslag specificerede 6 punkter. Forudsætningen for, at disse spørgsmål kan løses, ligger udenfor det område, hvor Danmark kan gøre sin indflydelse gældende. Danmark har end ikke sæde i sikkerhedsrådet, der indenfor De Forenede Nationer er det kompetente organ på disse områder, eller i de af sikkerhedsrådet nedsatte kommissioner vedrørende atomkraften og nedrustningen.

Danmark har, stik imod hvad der anføres i „Land og Folk“, gentagne gange lagt sit lod i vægtskålen ved, som jeg har gjort rede for, at stemme for den af atomenergikommissionens flertal udarbejdede og vedtagne kontrolplan, for den fransk-norske nedrustningsresolution og for den britisk-amerikanske resolution om de vigtigste betingelser for fred. I denne sidste resolution, der, som jeg nævnte før, var foranlediget ved Sovjetunionens resolutionsforslag i efteråret 1949, opfordredes alle nationer til bl. a. at afstå fra trusler om eller anvendelse af magt, til at samarbejde med De Forenede Nationer, til at bidrage til fri udveksling af oplysninger, til